

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1728/2019
03.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић адвокат из ..., против туженог Предузећа за трговину и заступање „Delta Sport“ д.о.о. са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Бранко Димић адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4713/2017 од 15.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4713/2017 од 15.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 3015/13 од 04.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се као незаконито поништи решење туженог од 09.05.2013. године којим је тужиоцу дана 10.05.2013. године престао радни однос. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату накнаде штете уместо враћања на рад у износу од 168.724,80 динара - осам нето зарада, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату накнаде штете због изгубљене зараде за период од маја 2013. године до маја 2016. године у износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, као и да за наведени период и на наведене износе у корист тужиоца уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање доприносе за обавезно здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање доприносе за случај незапослености. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4713/2017 од 15.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3015/13 од 04.10.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, са позивом и на одредбу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

О ревизији тужиоца није одлучивано на основу наведене одредбе, као о посебној ревизији, јер је чланом 441. ЗПП прописано да је ревизија увек дозвољена у споровима о престанку радног односа.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог од 09.05.2013. године отказан је уговор о раду који је тужилац закључио 01.08.2007. године са његовим пратећим анексима. Отказ уговора дат је због скривљене повреде радне обавезе из члана 7. став 3. тачка 2. алинеја 27. уговора о раду - непридржавања устаљених правила понашања запослених код туженог. Тужилац је непримерено понашање манифестовао тако што је 27.03.2013. године песницом разбио врата кабине за купце. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ, на које се тужилац изјаснио изјавом од 25.04.2013. године. Решењем туженог од 22.03.2013. године тужилац је био привремено удаљен са рада почев од наредног дана од дана пријема упозорења.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио поништај решења о отказу уговора о раду и новчану накнаду штете. По налажењу тог суда, оспорено решење о отказу уговора о раду је законито, засновано на члану 179. став 1. тачка 2. Закона о раду јер је тужилац скривио повреду радне обавезе предвиђену уговором о раду као разлог за отказ тог уговора.

И по налажењу другостепеног суда, понашање тужиоца - ударац и оштећење врата на кабини за купце, јесте непримерено и супротно стандардима и нормама понашања запосленог на радном месту. Зато је, по схватању тог суда, наступио отказни разлог предвиђен чланом 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, при чему погрешна квалификација из решења о отказу уговора о раду не утиче на његову законитост јер је суд везан утврђеним чињеницама а не правном квалификацијом тих чињеница као разлога за отказ уговора о раду.

И по становишту ревизијског суда, тужилац неосновано захтева поништај решења туженог којим му је отказан уговор о раду.

Супротно наводима ревизије, у поступку оцене законитости одлуке послодавца о престанку радног односа запосленог суд је везан чињеничним основом - отказним разлогом у чињеничном смислу, а не његовом правном квалификацијом. Од утврђене

чињенице да је тужилац ударцем руком оштетио врата кабине (која се ревизијом не може оспоравати у смислу члана 407. став 2. ЗПП), правилан је закључак судова да је његово понашање такво да не може наставити са радом код послодавца - туженог и да је у супротности са његовим актом - кодексом понашања, чиме је тужилац повредио радну дисциплину што је разлог за отказ уговора о раду предвиђене чланом 179. став 1. тачка 3. Закона о раду.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић